

Leo Trotskij

För en arbetarnas enhetsfront mot fascismen

(8 december 1931)

Tyskland upplever nu en av de stora historiska perioder under vilken det tyska folkets, Europas och i betydande omfattning hela mänsklighetens öde kommer att avgöras för årtionden framåt. Om man sätter en boll på toppen av en pyramid kan minsta stöt få den att rulla ner antingen till vänster eller till höger. Sådan är den situation som för varje timme närmar sig i Tyskland idag. Vissa krafter vill att bollen ska rulla åt höger och knäcka ryggen på arbetarklassen. Andra krafter vill att bollen ska stanna på toppen. Det är en utopi. Bollen kan inte ligga kvar på toppen av en pyramid. Kommunisterna vill att bollen ska rulla åt vänster och knäcka ryggen på kapitalismen. Men det räcker inte att vilja, man måste veta hur. Låt oss än en gång lugnt överväga: är den politisk som för närvarande förs av det tyska kommunistpartiets centralkommitté riktig eller felaktig?

Vad vill Hitler?

Fascisterna växer mycket snabbt. Kommunisterna växer också, men mycket långsammare. De två ytterligheternas tillväxt visar att bollen inte kan stanna på pyramidens topp. Fascisternas snabba tillväxt visar att bollen *kan* rulla åt höger. Däri ligger en oerhörd fara.

Hitler betonar att han är mot en statskupp. För att en gång för alla strypa demokratin vill han bara komma till makten längs den demokratiska vägen. Kan vi på allvar tro det?

Om fascisterna kunde räkna med att på ett fredligt sätt få en absolut majoritet av rösterna i nästa val, då kanske de till och med skulle föredra den vägen. Men i verkligheten är den vägen otänkbar för dem. Det är idiotiskt att tro att nazisterna skulle kunna växa oavbrutet under obegränsad tid. Förr eller senare skulle de ha tömt sina sociala källor. Fascismen har så oerhörda motsättningar i sina led att det ögonblick måste komma då tillväxten ersätts av nedgång. Detta ögonblick kan komma långt innan fascisterna har samlat ens hälften av rösterna till sig. De kommer inte att kunna stanna, för de har inte mer att vänta sig här. De kommer att tvingas ta till en omvälvning.

Men även frånsatt allt detta är fascisterna avskurna från den demokratiska vägen. De enormt växande politiska motsättningarna, och fascisternas obönhörliga banditagitation kommer oundvikligen att leda till en situation där atmosfären kommer att bli allt hetare ju närmare fascisterna är att nå majoritet, och ju mer omfattande kommer konflikterna och striderna att bli. Med detta perspektiv är inbördeskriget oundvikligt. Följaktligen kommer inte frågan om fascisternas maktövertagande att avgöras med en omröstning, utan med ett inbördeskrig som fascisterna förbereder och framprovocerar.

Kan vi ens för ett ögonblick anta att Hitler och hans rådgivare inte inser och förutser detta? Det skulle vara att betrakta dem som dumskallar. Det finns inget större brott inom politiken än att hoppas på att en stark fiende är dum. Men om Hitler inte är omedveten om att vägen till makten går via ett ohyggligt inbördeskrig, så innebär det att hans tal om en fredlig demokratisk väg bara är en täckmantel, det vill säga en krigslist. I så fall är det ännu mer nödvändigt att hålla ögonen öppna.

Vad döljer sig bakom Hitlers krigslist?

Det är enkelt och uppenbart vad han har räknat ut: han vill lugna sina motståndare med att nazisterna ska växa långsiktigt parlamentariskt, för att överraska dem när de sover och i rätt ögonblick utdela ett dödande slag. Det är dessutom fullt möjligt att Hitlers artighetsfraser om den demokratiska parlamentarismen under den närmaste framtiden kan hjälpa till att upprätta någon sorts koalition där fascisterna kommer att få de viktigaste posterna, som de sedan kan använda för sin statskupp. Ty det är uppenbart att en koalition mellan, låt oss säga, centern och fascisterna inte kommer att

vara ett steg mot en ”demokratisk” lösning av frågan, utan ett steg närmare en statskupp under de för fascisterna allra mest gynnsamma förhållandena.

Vi måste planera i ett kortsiktigt perspektiv

Till och med oavsett vad den fascistiska generalstaben vill, så innebär detta att lösningen kan infalla under loppet av de närmaste månaderna, för att inte säga veckorna. Dessa omständigheter är ytterst viktiga när man utarbetar en korrekt politik. Om vi låter fascisterna gripa makten om två eller tre månader, så kommer kampen mot dem nästa år att bli mycket svårare än nu. Alla revolutionära planer som lagts upp för två, tre eller fem år framåt kommer att visa sig vara eländigt och skamligt svammel om arbetarklassen låter fascisterna ta makten under loppet av de närmaste två, tre eller fem månaderna. I politiken för en revolutionär kris är bedömningen av tiden lika viktig som under krigsoperationer.

Låt oss ta ett annat, mer avlägset exempel för att klargöra vår tanke. Hugo Urbahns¹ anser sig vara ”vänsterkommunist”, och förkunnar att det tyska partiet är bankrutt, politiskt överspelat, och föreslår att det ska bildas ett nytt parti. Om Urbahns hade rätt så skulle det innebära att fascisternas seger är säker. För att skapa ett nytt parti krävs det årtal (och ingenting talar för att Urbahns parti på något sätt skulle vara bättre än Thälmanns parti: när Urbahns stod i ledningen för partiet gjorde det ingalunda färre fel).

Ja, om fascisterna verkligen skulle gripa makten så skulle det inte bara innebära att kommunistpartiet skulle krossas fysiskt, utan också förmligen partiets politiska bankrutt. Ett vanhedrande nederlag i kamp mot band av mänskligt skräp – det skulle aldrig det mångmiljonhövdade tyska proletariatet förlåta Kommunistiska internationalen och dess tyska sektion. Fascisternas maktövertagande skulle därför högst troligt betyda att det skulle behöva skapas ett nytt revolutionärt parti, och med all sannolikhet också en ny international. Det vore en skrämmande historisk katastrof. Men bara verkliga likvidatorer kan idag anta att det är *oundvikligt*. Det kan bara de göra som under en täckmantel av tomma fraser verkligen skyndar sig att kapitulera som fegisar inför kampen och *utan* kamp. Denna uppfattning har bolsjevikleninisterna, de som stalinisterna kallar ”trotskister”, ingenting gemensamt med.

Vi är orubbligt övertygade om att det går att besegra fascisterna – inte efter att de har kommit till makten, inte efter fem, tio eller tjugo år under deras styre, utan nu, under de givna förhållandena, under de kommande månaderna och veckorna.

Thälmann anser fascismens seger oundviklig

För att kunna segra krävs en korrekt politik. Det vill säga, vi behöver en politik som är anpassad till den nuvarande situationen, till de nuvarande styrkeförhållandena, och inte till en situation som kan utveckla sig om ett, två eller tre år, när frågan om makten redan kommer att vara avgjord för lång tid framåt.

Olyckligtvis har det tyska kommunistpartiets centralkommitté en politik som, delvis medvetet och delvis omedvetet, utgår från åsikten att fascisternas seger är oundviklig. I det upprop för en ”Röd enhetsfront” som publicerades 29 november 1931, utgår det tyska kommunistpartiets centralkommitté från tanken att det inte går att besegra fascismen utan att först ha besegrat socialdemokratien. Samma tanke upprepas i alla möjliga olika former i Thälmanns artikel. Är denna tanke riktig? I historisk mening är den ovillkorligt riktig. Men det betyder inte att man med hjälp av den, med andra ord genom att helt enkelt upprepa den, kan lösa *dagsfrågorna*. En tanke som är korrekt

---

¹ Hugo Urbahns (död 1947) var ledare för KPD efter 1924. Han uteslöts tillsammans med Maslow och Fischer 1927. Bildade med dem Leninbund, en grupp som under en kort period var ansluten till vänsteroppositionen. 1933 flydde han till Sverige, där han dog.

utifrån den revolutionära *strategins* synvinkel i stort, förvandlas till en lögn och dessutom en reaktionär lögn, om den inte översätts till *taktikens* språk. Är det sant att man för att kunna avskaffa arbetslöshet och misär först måste krossa kapitalismen? Det är sant. Men bara den värsta träskalle kan av detta dra slutsatsen att vi inte redan idag av all kraft måste bekämpa de åtgärder som kapitalismen använder för att öka arbetarnas elände.

Kan vi förvänta oss att kommunistpartiet under de närmaste månaderna kommer att kunna besegra både socialdemokratin och fascismen? Ingen normalt funtad person som kan läsa och räkna skulle riskera att göra ett sådant påstående. Politiskt står frågan så här: kan vi nu, under de närmaste månaderna, det vill säga med en försvagad men (tyvärr) fortfarande mycket stark socialdemokrati, med framgång slå tillbaka fascismen? Centralkommittén svarar nekande. Med andra ord anser Thälmann att fascismens seger är oundviklig.

Återigen: de ryska erfarenheterna

För att kunna uttrycka mina tankar så klart och konkret som möjligt ska jag än en gång återvända till erfarenheterna under Kornilov-upproret. 26 augusti (gamla almanackan) 1917 ledde general Kornilov sina kosacktrupper och en division fritrupper mot Petrograd. Vid rodret satt Kerenskij, borgarklassens lakej och till tre fjärdedelar förbunden med Kornilov. Lenin höll sig fortfarande gömd, på grund av anklagelser om att han stod i Hohenzollerns tjänst. På grund av samma anklagelse satt jag vid denna tid isolerad i Krestij-fängelset. Hur gick bolsjevikerna till väga i denna fråga? De hade också rätt att säga: ”För att kunna besegra Kornilov måste vi först besegra Kerenskij.” De sa det mer än en gång, ty det var rätt och nödvändigt för all den efterföljande propagandan. Men det var helt otillräckligt för att kunna göra motstånd mot Kornilov 26 augusti och de följande dagarna, och för att hindra honom från att slakta proletariatet i Petrograd. Därför nöjde sig inte bolsjevikerna med allmänna upprop till arbetarna och soldaterna att bryta med de försonliga politikerna och stöda bolsjevikernas röda front. Nej, bolsjevikerna föreslog mensjevikerna och socialistrevolutionärerna en enhetsfront i kamp, och tillsammans med dem bildade man gemensamma kamporganisationer. Var det rätt eller fel? Låt Thälmann svara på det. För att ännu mer livfullt visa hur det stod till med enhetsfronten, ska jag återge följande händelse: omedelbart efter att jag tack vare fackföreningarna hade frigivits mot borgen, for jag direkt till Kommittén för nationellt försvar, där jag diskuterade och tog beslut angående kampen mot Kornilov tillsammans med mensjeviken Dan och socialistrevolutionären Gotz,² Kerenskij's allierade som hade satt mig i fängelse. Var det rätt eller fel? Låt Remmele svara på det.

Är Brüning det ”mindre onda”?

Socialdemokratin stöder Brüning, röstar på honom, tar ansvar för honom inför massorna – på grundval av att Brünings regering är det ”mindre onda”. *Die Rote Fahne* försöker tillskriva mig samma uppfattning – på grund av att jag gick mot kommunisternas idiotiska och skamliga deltagande i Hitlers folkomröstning. Men har den tyska vänsteroppositionen och i synnerhet jag krävt att kommunisterna ska rösta på och stöda Brüning? Vi marxister anser att Brüning och Hitler, och även Braun, är delar av ett och samma system. Frågan om vilken av dem som är det ”mindre onda” är meningslös, ty systemet som vi kämpar mot kräver alla dessa delar. Men tillfälligtvis hamnar dessa delar i konflikt med varandra, och proletariatets parti måste dra fördel av dessa konflikter i revolutionens intresse.

Det finns sju tonarter i musikskalan. Frågan om vilken av dessa tonarter som är ”bäst” – do, re eller

² *Feodor Dan* (1871-1947) var mensjevikedare och satt under 1917 i Petrogradsovetets presidium, men blev senare aktiv motståndare till revolutionen. Arresterades 1921 och förvisades från Sovjetunionen 1922. Dog i USA. *Abram R Gotz* (1882-1937) var ledare för socialistrevolutionärerna i Petrogradsoveten. Var mot oktoberrevolutionen. Dömdes till döden 1920, men befriades senare. Hölls senare som gisslan och blev skjuten 1937.

sol – är meningslös. Men en musiker måste veta när han ska slå och vilken ton han ska slå an. Den abstrakta frågan om vem som är det mindre onda – Brüning eller Hitler – är lika meningslös. Man måste känna till vilken av dessa toner man ska slå an. Är det klart? För de klenst begåvade ska jag ta ett annat exempel. Om en av mina fiender ställer fram en liten daglig portion gift framför mig, medan den andre å andra sidan tänker skjuta mig, så kommer jag först att slå pistolen ur handen på min andra fiende, ty det ger mig möjlighet att göra mig av med min första fiende. Men det betyder ingalunda att giftet är det ”mindre onda” jämfört med revolvern.

Olyckligtvis har det tyska kommunistpartiets ledare ställt sig på samma grundval som socialdemokratin, bara med omvända förtecken: socialdemokratin röstar på Brüning och anser honom vara det mindre onda. Å andra sidan vägrar kommunisterna att på något sätt lita på varken Braun eller Brüning (vilket de gör helt rätt i), men går ut på gatorna för att stöda Hitlers folkomröstning, det vill säga fascisternas försök att störta Brüning. Men i och med det har de utsett Hitler till det mindre onda, ty en seger för folkomröstningen skulle inte ha fört proletariatet till makten utan Hitler. Det är förvisso smärtsamt att behöva argumentera om sådana ABC-frågor. Det är illa, mycket illa, när musiker som Remmele istället för att skilja på tonarterna klampar på klaviaturen med stövlarna.

Det handlar inte om de arbetare som redan har lämnat socialdemokratin utan de som fortfarande är kvar hos den.

De tusentals Noske, Welse och Hilferding föredrar, *när det kommer till kritan*, fascismen framför kommunismen.³ Men för att kunna göra det måste de en gång för alla slita sig loss från arbetarna. Idag är det inte fallet. Idag tvingas socialdemokratin i sin helhet, med alla sina inre motsättningar, in i en skarp konflikt med fascisterna. Vår uppgift är att dra nytta av denna konflikt och inte ena antagonisterna mot oss.

Fronten måste riktas mot fascismen. Och denna direkta kampfront mot fascismen, som ska omfatta hela proletariatet, måste användas i kampen mot socialdemokratin, som ett angrepp i flanken, men inte mindre effektivt för det.

Vi måste i handling visa oss fullständigt beredda att gå i block med socialdemokraterna mot fascisterna i alla fall där de går med på ett block. Att säga till de socialdemokratiska arbetarna: ”Kasta era ledare åt sidan och gå med i vår 'partilösa' enhetsfront” är detsamma som att lägga ytterligare en tom fräs till de tusentals andra. Vi måste förstå hur man drar arbetarna från sina ledare i verkligheten. Men verkligheten idag är kampen mot fascismen. Det finns och kommer otvivelaktigt att finnas socialdemokratiska arbetare som är beredda att kämpa hand i hand med de kommunistiska arbetarna mot fascisterna, oavsett vad de socialdemokratiska organisationerna tycker eller till och med mot deras önskan. Givetvis måste vi knyta närmast möjliga kontakter med dessa progressiva element. Men för närvarande är de inte många. De tyska arbetarna är uppfostrade i en anda av organisation och disciplin. Det har både starka och svaga sidor. Den överväldigande majoriteten av de socialdemokratiska arbetarna kommer att kämpa mot fascisterna, men – åtminstone för närvarande – bara tillsammans med sina organisationer. Det går inte att hoppa över detta stadium. Vi måste – i denna nya och extraordinära situation – hjälpa de socialdemokratiska arbetarna att i handling testa

³ *Gustav Noske* (1868-1946) var socialdemokratisk försvarsminister 1919, och var ansvarig för krossandet av spartakisternas uppror. Han beordrade mordet på Liebknecht och Luxemburg. Blev senare president i regionen Hannover (1920-1933).

Rudolf Hilferding (1877-1941) föddes i Wien, och var en av de första socialdemokratiska ledarna i Tyskland före kriget. Skrev ett banbrytande verk i politisk ekonomi, *Finanskapitalet*. Var pacifist under kriget, och ledde senare det Oberoende socialdemokratiska partiet (USPD), en splittring från SPD som var anslutet till Två-och-en-halv internationalen. Efter att ha återvänt till Andra internationalen satt Hilferding som finansminister i Stresemanns regering (1923) och Müllers regering (1928). Flydde 1933 till Frankrike. Pétains regering överlämnade honom till Gestapo 1940, och han dog kort efter det i ett tyskt fängelse.

sina organisationer och ledare, vid en tidpunkt då det gäller arbetarklassens liv eller död.

Vi måste tvinga in socialdemokratin i ett block mot fascisterna

Problemet är att det finns alltför många rädda opportunisterna i kommunistpartiets centralkommitté. De har hört att opportunisterna präglas av en förkärlek för block, och därför är de mot block. De förstår inte skillnaden mellan, låt oss säga, en parlamentarisk överenskommelse och en aldrig så anspråkslös överenskommelse om kamp under en strejk eller för att försvara arbetarnas tryckerier mot de fascistiska gängen.

Överenskommelser under val, parlamentariska kompromisser mellan det revolutionära partiet och socialdemokratin gynnar i allmänhet socialdemokratin. Praktiska överenskommelser för massaktioner, för kamp, är alltid till det revolutionära partiets fördel. Den engelsk-ryska kommittén var ett otillåtet block mellan två ledarskap på en gemensam politisk plattform som var vag, vilseledande och inte alls bindande i handling. Att upprätthålla detta block under den brittiska generalstrejken, när General Council antog rollen som strejkbrytare, innebar ett politiskt bedrägeri från stalinisternas sida.⁴

Ingen gemensam plattform med socialdemokratin eller med ledarna för de tyska fackföreningarna, inga gemensamma tidningar, banderoller eller plakat! Marschera var och en för sig, men slå tillsammans! Kom bara överens om hur vi ska slå, vem vi ska slå, och när vi ska slå! Sådana överenskommelser kan man till och med sluta med djävulen själv, med hans farmor och till och med Noske och Grzesinsky.⁵ Bara på ett villkor, att man inte binder upp sina händer.

Vi måste utan dröjsmål äntligen utarbeta ett praktiskt system av åtgärder – inte med målet att bara ”avslöja” socialdemokratin (inför kommunisterna), utan med målet att verkligen kämpa mot fascismen. Detta program måste ta upp frågan om försvarsorganisationer i fabrikena, att fabriksrådets verksamhet ska vara fri, att arbetarnas organisationer och institutioner är okränkbara, frågan om vapenförråd som fascisterna kan stjäla, åtgärder i en nödsituation, det vill säga hur de kommunistiska och socialdemokratiska gruppernas aktioner ska samordnas i kampen, etc, etc.

Fabriksråden har en enormt viktig roll i kampen mot fascismen. Här krävs det ett särskilt exakt handlingsprogram. Varje fabrik måste bli ett antifascistiskt bålverk, med egna befälhavare och egna bataljoner. Vi måste kartlägga de fascistiska förläggningarna och alla andra fascistiska fästena, i varenda stad och varje distrikt. Fascisterna försöker omringa de revolutionära fästena. De som omringar måste bli omringade. Här är en överenskommelse med de socialdemokratiska och fackliga organisationerna inte bara tillåtet utan en plikt. Att förkasta det av ”principiella” skäl (i själva verket av byråkratisk dumhet, eller ännu värre av feighet) är att ge en direkt och omedelbar hjälp till fascismen.

Redan i september 1930, det vill säga för ett och ett kvarts år sedan, föreslog vi ett praktiskt program för en överenskommelse med de socialdemokratiska arbetarna (*Vändningen i Kommunistiska internationalen och situationen i Tyskland*). Vad har ledningen gjort i denna riktning? Praktiskt taget ingenting. Kommunistpartiets centralkommitté har tagit upp allt utom det som utgör deras omedelbara uppgift. Så mycket värdefull, ohjälpligt förlorad tid som har gått till spillo! Det är faktiskt inte mycket tid kvar. Handlingsprogrammet måste vara strikt praktiskt, objektiva, relevant, utan några konstgjorda ”anspråk”, utan reservationer, så att varenda vanlig socialdemokratisk arbetare kan säga till sig själv: det kommunisterna föreslår är helt oundgängligt i kampen mot fascismen. På

⁴ Brittiska och ryska fackföreningsledare bildade den *Engelsk-ryska fackliga enhetskommittén* 14 maj 1925. Kommitténs engelska del omfattade medlemmar från den Fackliga kongressens högsta råd [General Council] (den brittiska arbetarfederationen), som förråde den brittiska generalstrejken 1926. Trots detta satt ryssarna även efter det kvar i kommittén, och den kollapsade först när britten lämnade den 1927.

⁵ *Albert C Grzesinsky* (1879-1948) var socialdemokratisk polischef i Berlin, och bjöd bara halvhjärtat motstånd mot Papens kupp 20 juli 1932.

denna grundval måste vi med vårt exempel dra med oss de socialdemokratiska arbetarna, och kritisera deras ledare, som oundvikligen kommer att bromsa och hindra. Bara på detta sätt är det möjligt att segra.

Ett bra citat från Lenin

Dagens epigoner, det vill säga Lenins rakt igenom bedrövliga lärjungar, tycker om att när det passar sig dölja sina brister med citat – ofta helt ovidkommande sådana. För marxister avgörs inte frågan av ett citat, utan med hjälp av en riktig metod. Om man vägleds av en riktig metod är det inte svårt att hitta passande citat. Sedan jag hade dragit liknelsen med Kornilov ovan, sa jag till mig själv: det går troligen att hitta ett teoretiskt klagande av vårt block med de försonliga politikerna i kampen mot Kornilov hos Lenin. Och jag hittade faktiskt detta stycke, i ett brev som Lenin skrev till centralkommittén i början av september 1917 [slutet av augusti, enligt gamla almanackan – öa]:

Och vi får inte *ens nu* stödja Kerenskijs regering. Det vore principlöst. Man kommer att fråga: Skall man då inte slåss mot Kornilov? Självfallet, jo! Men det är inte ett och samma, det finns en gräns här, den överskrids av en del bolsjeviker, som förfaller till ”kompromissande” och låter sig *ryckas* med av händelsernas ström.

Vi kommer att kämpa, vi kämpar mot Kornilov, *liksom* Kerenskijs *trupper*, men vi stöder inte Kerenskij, *utan* avslöjar hans svaghet. Det är skillnad. Det är en tämligen fin, men ytterst väsentlig skillnad och den får inte glömmas.

Vari består då ändringen i vår taktik efter Kornilovupproret?

Den består i att vi ändrar formen för vår kamp mot Kerenskij. Utan att ett uns försvaga vår fiendskap mot honom, utan att ta tillbaka ett ord av vad vi sagt mot honom, utan att avstå från uppgiften att störta Kerenskij, säger vi: man måste beräkna ögonblicket. Vi tänker inte störta Kerenskij nu, vi skall nu ta itu med uppgiften att störta honom *på ett annat sätt*, nämligen: klargöra för folket (som kämpar mot Kornilov) Kerenskijs *svaghet* och *vacklan*. Det gjorde vi också tidigare. Men nu har det blivit *huvudsaken*: häri består ändringen. (*Valda verk i 10 band*, bd 7, s 136-37.)

Vi föreslår ingenting annat. Fullständig självständighet för de kommunistiska organisationerna och pressen, total frihet för kommunistisk kritik, samma sak för socialdemokratin och fackföreningarna. Bara föraktliga opportunisterna kan tillåta att kommunistpartiets frihet begränsas (som till exempel vid inträdet i Guomindang). Vi tillhör inte denna skara.

Dra inte tillbaka någon kritik av socialdemokratin. Glöm inget av det som har hänt. De historiska räkenskapernas dag, inklusive räkningen för Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg,⁶ kommer att komma när tiden är inne, precis som bolsjevikerna till sist gjorde upp räkningen med mensjevikerna och socialistrevolutionärerna för deras hets, förtal, fängslande och mord på arbetare, soldater och bönder.

Men vi gjorde upp räkningen med dem två månader efter att vi hade utnyttjat att Kerenskij och Kornilov, ”demokraterna” och fascisterna, delvis gjorde upp räkningen med varandra – i syfte att ännu mer definitivt driva tillbaka fascisterna. Det var bara tack vare denna omständighet som vi blev segerrika.

När det tyska kommunistpartiets centralkommitté antar den ståndpunkt som uttrycks i citatet från Lenin ovan, då kommer det omedelbart att närma sig massorna i de socialdemokratiska och fackliga organisationerna på ett annat sätt: istället för artiklar och tal som bara övertygar de redan

⁶ Rosa Luxemburg (1871-1919) föddes i Polen. 1893 var hon med och grundade det polska socialdemokratiska partiet. 1897 började hon verka inom den tyska socialistiska rörelsen, och tillhörde partiets revolutionära flygel. Hon fängslades 1915 och bildade tillsammans med sina medarbetare, bland andra Liebknecht, Spartakistbund (Spartakistförbundet). Hon blev befriad efter revolutionen i november 1918, och hjälpte till att leda spartakisternas uppror, som krossades i början av 1919. Under denna period blev Spartakistförbundet det tyska kommunistpartiet, och Rosa Luxemburg blev den första redaktören för *Die Rote Fahne*. Hon och Liebknecht mördades i januari 1919 av de socialdemokratiska härskarna i Berlin. Hon efterlämnade ett stort antal teoretiska, ekonomiska och debattskrifter.

övertygade kommer agitatorerna att hitta ett gemensamt språk med de hundratusentals och miljontals arbetarna. Splittringen inom socialdemokratien kommer att gå snabbare. Fascisterna kommer snart att märka att deras uppgift inte bara består av att besegra Brüning, Braun och Wels, utan också av öppen kamp med hela arbetarklassen. På denna nivå kommer det oundvikligen att äga rum en djup splittring inom fascismen. Bara längs denna väg är segern möjlig.

Men man måste *vilja* segra. Samtidigt finns det bland de kommunistiska funktionärerna inte så få fega karriärister och bluffmakare, vars inkomster och, än värre, hud är dem kära. Dessa krakar har en tendens att haspla ur sig ultraradikala fraser, bakom vilka det döljer sig en lumpen och föraktlig fatalism. ”Utan att besegra socialdemokratien kan vi inte kämpa mot fascismen!”, säger dessa fruktansvärda revolutionärer, och av just detta skäl... står de beredda med sina pass.

Arbetarkommunister, ni är hundratusentals, miljoner. Ni har ingenstans att ta vägen, för er kommer det inte att finnas några pass. Om fascismen kommer till makten så kommer den att köra över era skallar och ryggar som en fruktansvärd stridsvagn. Er räddning är skoningslös kamp. Och bara kampenhet med de socialdemokratiska arbetarna kan leda till seger. Skynda på, kommunistiska arbetare. Det är inte mycket tid kvar!

(Översättning från engelska: Göran Källqvist.)